

Eme, Krisztus tárgyalásáról, elítéléséről és keresztre feszítéséről szóló történelmi dokumentum reprodukcióját, az Elma M. Smith Alapítvány, tette közzé. Címük: Az Elma M. Smith Foundation, Eureka Spring, Arkansas, U.S.A. 72632-0471.

Kiadó: Larimer Publications Commercial, Green Forest, Arkansas, U.S.A. 77638.

Az angol szöveget dr. Macintosh and dr. Twyman a Genovai Östörténelmi Páholy tagjai fordították, az „Archko Kötetek” konstantinápolyi kézírataiból és a római könyvtár szenátusi listán lévő feljegyzésekből. Ezt leellenőrizték és egyezik az eredetinek egy angol múzeumban elhelyezett másolatával, amely megerősítette az átírás pontosságát 1935 novemberben. A magyar szöveget az angol fordítás alapján Török László készítette. Véglegesítve: 2004, 04 11, Húsvét vasárnapján

Pilátus jelentése Tiberius császárnak

Jézus Krisztus letartóztatásáról, tárgyalásáról és keresztre feszítéséről.

Tiberius Császárhoz, Róma Urához

Üdvözlégy nemes Uralkodó!

A tartományomban lezajlott utolsó néhány nap eseményei olyan jellegűek voltak, hogy teljes részletességgel be fogok számolni úgy ahogy történtek, mivel nem lennék meglepve ha az idők folyamán, megváltoztathatják nemzetünk sorsát, mert újabban úgy tűnik, hogy minden isten kegye elfordult tőlünk. Majdnem hogy azt mondom, hogy Átkozott legyen az a nap amelyen Vallerius Flaceus-t követtem Judea kormányzásában, mert azóta életem állandó kellemetlenség és gyötrelmem.

Jeruzsálemba érkeztemkor, elfoglaltam a Praetoriumot és elrendeltem, hogy ragyogó lakomát készítsenek el, amelyre meghívtam Galilea *tetrarkáját* a főpappal és tisztségviselőivel. A kijelölt időben egyetlen vendég sem jelent meg. Ezt személyemnek és az általam képviselt egész kormánynak szóló sértésnek tekintettem. Egy néhány nap múlva a főpap kegyeskedett meglátogatni. Magatartása komor és hamis volt. Azzal ámitott, hogy vallása megtiltotta, neki és beosztottjainak, hogy a rómaikkal egy asztalnál üljenek és idogáljanak, de ez csak álszenteskedő látszat volt, mert arckifejezése elárulta a képmutatását. Noha célszerűnek találtam elfogadni a mentségét, attól a pillanattól meg voltam róla győződve, hogy a legyőzött, a győztesek ellenségének kiáltotta ki magát és figyelmeztetni akarom a rómaiakat, hogy legyenek résen, ennek az ország-

nak a főpapjaival szemben. Azért, hogy dúskáló életük és rangjuk legyen a saját anyjukat elárulnák. Úgy tűnik, hogy a meghódított városok közül, Jeruzsálemet lehet a legnehezebben kormányozni. Az emberek olyan forrongók, hogy minden pillanatban lázadástól tartok. Nincs elegendő katonám, hogy elfojtsam. Csak egy századosom és száz emberem van. Kértem erősítést Szíria előljárójától, aki tudatta velem, hogy alig van elegendő embere arra, hogy a saját tartományát megvédje. Attól tartok, hogy az az olthatatlan hódítási szomj, amivel erőnkön túl terjesztjük birodalmunkat, anélkül, hogy meg tudnánk védeni, lesz az egész kormányunk végső bukásának az oka. A tömegek-től elzárva éltem, mert nem tudom, hogy azok a papok mire képesek rávenni a csöcseléket, de mégis arra törekedtem, hogy amennyire tudtam megbizonyosodjam a nép gondolkodásáról és az álláspontjáról.

A fülembé jutott különböző híresztelésekből volt egy, amely különösen megragadta a figyelmemet. Azt mondták, hogy egy fiatal ember jelent meg Galileában kenetteljesen új törvényt hirdetve annak az Istennek nevében aki küldötte. Először attól a veszélytől tartottam, hogy az volt a terve, hogy felkavarja a népet a rómaiak ellen, de félelmem hamarosan eloszlott. Názáreti Jézus úgy beszélt mint aki inkább a rómaiak barátja mint a zsidóké. Egy nap *Siloe* nevű helyiség mellett haladtam el, ahol nagy tömeg verődött össze. A csoport közepén egy fiatal embert vettem észre, aki a fának dülve nyugodtan beszélt a sokasághoz. Azt mondták Jézus volt. Ezt könnyen gyaníthattam volna, mert oly nagy volt a különbség közte és hallgatósága között. Aranyló haja és szakálla mennyei megjelenést kölcsönöztek külsejének. Körülbelül harminc évesnek látszott. Soha nem láttam kedvesebb vagy higgadtabb arckifejezést. Micsoda ellentét közte és fekete szakállú, barna bőrű hallgatói között.

Nem akarván jelenlétemmel félbeszakítani, folytattam utamat, de intettem a titkáromnak, hogy álljon be a csoportba és hallgatózék. A titkáramat Manliusnak hívják. Ő azon összeesküvők főnökének az unokája akik Catalinára várva Etruriában táboroztak. Manlius már régóta Judeában élt és jól beszélt a héber nyelvet. Hú emberem volt aki kiérdemelte a bizalmamat. Amikor Pretoriumba értem, Manlius már ott volt és elmondta nekem, hogy mit mondott Jézus *Siloe*-ban. Soha még nem olvastam a filozófusok műveiben semmi olyat amit Jézus bölcs mondásaihoz lehet hasonlítani. A lázongó zsidóknak, egyike akiből oly sok van Jeruzsálemben, megkérdezvén Jézust, hogy, hogy törvényes-e a császárnak adózni, azt felelte: „add meg a Császárnak azt ami a Császáré, és az Istennek azt ami az Istené.”

A szavaiból áradó bölcsességének tudom be, hogy oly sok szabadságot adtam meg a Názáretinek, hiszen hatalmamban lett volna letartóztatni és Pontusba száműzni, de az ellent mondott volna az embereket igazságossággal kezelő bánásmódnak amely mindenkor a római kormányt jellemezte. Ez az ember, sem nem lázított, sem nem lázadt; védelmembe vettem, talán a tudta nélkül. Pretoriumi mandátum nélkül, szabadon

beszélhetett, cselekedhetett, összegyűjthette és beszédet intézhetett a néphez, és tanítványokat választhatott. Ha valaha is megtörténne (az istenek mentsenek meg attól a szerencsétlenségtől), mondom, ha valaha megtörténne, hogy őseink vallását Jézus vállalása kiszorítja, akkor Róma korai halálát ennek a nemes béketűrésnek lehet majd betudni, míg én szerencsétlen nyomorult annak voltam az eszköze amit a zsidók Gondviselésnek és mi végzetnek nevezünk.

Ez a Jézusnak engedélyezett korlátlan szabadság ingerelte a zsidókat – nem a szegényeket, hanem a gazdagokat és hatalmasokat. Az igaz, hogy Jézus keményen kezelte az utóbbiakat, és ez volt egyik politikai oka, véleményem szerint, hogy nem korlátoztam a Názáreti szabadságjogait. „Írástudók és farizeusok” szokta mondani nekik „vipera fajzat vagytok, kifestett síremlékekhez vagytok hasonlóak, jól néztek ki az emberek szemében, de a halál lakozik bennetek.” Máskor pedig lefigymálta az gazdagok és fennhéjázók alamizsnáit mondván, hogy a szegények garasa kedvesebb volt az Isten előtt. Naponta panaszkodtak a Praetoriumban Jézus szemtelen megjegyzései ellen.

Sőt még meg is súgták nekem, hogy szerencsétlenség fogja őt érni, hogy ez nem az első eset lenne, hogy Jeruzsálem megkövezte volt azokat, akik prófétáknak nevezték magukat: Cézártól akarnak majd engedély kérni. Azonban a Szenátus jóváhagyta magatartásomat és ígéretet kaptam a csapat megerősítésekre, a Pártosi Háború végeztével.

Lévén túl gyenge ahhoz, hogy egy zendülést elfojtsak, olyan lépésre szántam el magam, amelytől azt reméltem, hogy helyreállítja a város nyugalma anélkül, hogy a Praetoriumot megalázó engedményekre kényszerítené.

Levélben meghívtam Jézust interjúra a Praetóriumba. Eljött. Tudod, hogy ereimben spanyollal vegyült római vér folyik, amely éppen úgy nem ismer félelmet mint érzelmi gyengeséget. Amikor a Názáreti megjelent, a palotateremben sétáltam, és a lábaimat mintha vaskezek ragasztották volna a márvány padlózathoz, és én minden végtagomban reszkedtem mint egy bűnösnek talált vádlott, annak ellenére, hogy ő olyan nyugodt volt mint maga az ártatlanság. Amikor hozzám ért, megállt és jelt adott mintha azt mondta volna „itt vagyok”, noha egy szót sem szólt. Egy darabig csodálattal és félelemmel vegyes tisztelettel szemléltem ezt, az isteneinket és hőseinket megmintázó festőink előtt ismeretlen, rendkívüli emberpéldányt.

Semmi taszító vonás nem volt benne, mégis túlságosan megilletődött és tétova voltam ahhoz, hogy megközelítsem.

-Jézus - szóltam hozzá végül is, és nem forgott a nyelvem

-Názáreti Jézus, az elmúlt három esztendőben bőséges szólásszabadságot engedtem meg Neked, de nem bánom. Szavaid, a bölcs szavai, nem tudom, hogy olvastad-e Szokrateszt vagy Plátót, de azt tudom, hogy előadásaidban az a felséges egyszerűség van amely messze azon filozófusok fölé emel. A Császár tud Rólad és én mint alázas képviselője ebben az országban örülök, hogy megadtam Neked ezt a szabadságot amelyet olyannyira kiérdemelsz. Azonban nem rejthetem el előled, hogy előadásaid hatalmas és meggyökerezett ellenségeket támasztottak ellened. Nem is meglepő, Szokratesznak is meg voltak az ellenségei, és gyűlöletük áldozatává lett. A tiéd kétszeresen fel vannak bősülve - ellened, hogy előadásaid olyan szigorúan ítélik el viselkedésüket: ellenem, a Neked megadott szabadság miatt. Még azzal is vádolnak, hogy közvetve szövetségben vagyok Veled, hogy a hébereket megfosszam még attól a kis polgárjogi hatalomtól amit Róma meghagyott nekik. Az a kérésem – nem azt mondom, hogy parancsom – hogy legyél körültekintőbb és mérsékeltebb az előadásaid folyamán a jövőben és tapintatosabb velük szemben, nehogy felkeltsd ellenségeid önértékét és fellázítsák ellened az ostoba népséget, és arra kényszeríts, hogy a törvény erejét alkalmazzam.

Nyugodtan válaszolt a Názáreti.

- Földi herceg , szavaid nem igazi bölcsességből fakadnak. Parancsolj az áradatnak, hogy álljon meg a hegyszakadék közepén: gyökerestől fogja kitépni a fákat a völgyben. A zuhatag azt fogja felelni, hogy a természet és a Teremtő törvényeit követi. Csak az Isten tudja, merre folynak az áradat vizei. Bizony, bizony, mondom Neked, hogy mielőtt Sharon rózsája (jerikói rózsá, ford.) kivirágzik az igaznak vére ontatik.

- Nem fog a véred ontatni -szóltam mély felindulással - bölcsességed sokkal becsebbé tesz szememben, mint a dölyfös és zavargó farizeusok, akik visszaélnak a Rómától kapott szabadsággal. Cézár ellen esküsznek össze, és kegyességét félelemmé alakítják át, belebeszélvén a tanulatlanokba, hogy Cézár zsarnok és tönkre akarja őket tenni. Pimasz csirkefogók! Nem veszik észre, hogy Tiberis farkasa néha báránybőrbe öltözik, hogy elérje gonosz terveit. Meg foglak védeni tőlük. A Praetoriumom lesz éjjel és nappal a szent menedéked.

Jézus mit sem törődve megrázta a fejét és megfontolt isteni mosollyal így szólt:

- Amikor eljön az a nap, akkor az ember fiának nem lesz menedéke sem a földön sem a föld alatt. Az igazak menedéke ott van - mutatott az égre.

- Ami a proféták könyveiben megíratott, annak be kell teljesednie.

- Fiatal ember - válaszoltam szeliden, - le fogsz kötelezni azzal, hogy kéréseimet most parancsként veszed. A tartomány amelynek békéje az én gondjaimra van bízva megköveteli. Több mérsékletességet kell követned előadásaidban. Ne szegd meg a parancsodat. A következményekkel tisztában vagy. Kisérjen boldogság. Isten veled.

- Földi herceg - felelte Jézus - nem azért jöttem, hogy háborút hozzak a világnak, hanem békét, szeretetet és jótékonytágot. Azon a napon születtem, amelyiken Augustus császár békét teremtett a római világban. Az üldözések nem tőlem erednek. Másoktól várom, és az utat megmutató Atyám akaratának engedelmeskedve fogom fogadni. Fogd féken tehát világi okoskodásodat. Nem adatott meg Neked a hatalom, hogy feltartóztasd az áldozatot az engesztelés szentélye előtt.

Így szólván, mint egy fényes árnyék eltűnt a palotaterem függönyei mögött, nagy megkönnyebbülésemre, mert súlyos terhet éreztem magamon amitől nem tudtam jelenlétében megszabadulni.

Jézus ellenségei, hogy bosszújukat kitöltsék a Názáretin, Herodeshez fordultak, aki akkor Galileában uralkodott. Ha saját hajlandóságát követte volna Heródes akkor parancsot adott volna Jézus azonnali kivégzésére, de noha királyi méltóságára sokat adott, habozott olyasmint tenni, ami esetleg csökkenthette befolyását a Szenátusban, avagy mint én, tartott Jézustól. De római tiszthez nem illő, hogy egy zsidótól megijedjen. Ezt megelőzően, Heródes egyszer bejött hozzám a Praetóriumba, és egy üres beszélgetés után, távozásra emelkedvén, megkérdezte, hogy mi volt a véleményem a Názáretiről. Azt feleltem, hogy azon nagy filozófusok egyikének tűnik amelyet nagy nemzetek néha kitermelnek, hogy a tanai semmiképpen sem szentségtörőek, hogy Róma szándéka az meghagyja neki azt a szólásszabadságot amelyeket tettei megindokolnak. Heródes rosszindulatúan mosolygott és gúnyos tiszteletadással köszönve, eltávozott.

Közeledett a zsidók nagy ünnepe és az volt a cél, hogy megragadják az alkalmat arra a népszerű ujjongásra ami a Hosszúnapok ünnepségein ilyenkor kifejezésre jut. A várost csordulásig megtelt a Názáreti halálát követelő, kavargó népséggel. Követeim tudomásomra hozták, hogy felhasználták a templom kincseit a nép megvesztegetésére. Közeledett a veszély. Egy római századost inzultáltak. Száz gyalogosért és ugyanannyi lovaskatonáért írtam Sziria helytartójának. Kitért előle. A lázongó város közepette, egyedül és túl gyöngének éreztem magam, hogy maroknyi kiöregedett katonával elfojtsak egy lázadást, nem maradt más választásom, mint az hogy eltűnjem. Jézust elfogták, és noha a Praetoriumtól nem kellett tartaniuk elhívén vezetőiknek akik azt mondták nekik, hogy én szemet hunytam a lázadásukra, a lázadó csöcselék állandóan üvöltötte: „Feszítsd meg őt!”, „Feszítsd meg őt!”.

Három hatalmas párt fogott össze Jézus ellen akkor. Először a heródes pártiak és a szadduceusok, akiknek a lázító magatartása kettős indítóokból fakadt: gyűlöltek a Názáretit és elégük volt a római igából. Soha nem bocsájtották meg nekem, hogy a római császár képét viselő zászlókat hordozva vonultam be a szent városba és noha

ezúttal végzetes hibát követtem el, szentségtörés csúnya bűne mégsem csökkent szemükben.. Egy másik sérelem is mardosta a keblüket. Azt javasoltam, hogy használják fel a templom kincseinek egy részét középületek építésére. A javaslatom gúny tárgya lett. A farizeusok Jézus esküdt ellenségeinek vallották magukat. A kormány nem tetszett nekik. Keserűen viselték el a súlyos megrovásokat amelyekkel a Názáreti három éven keresztül állandóan illette őket mindenfelé. Önmagukban félénkek és túl gyengék lévén magukévá tették a heródes pártiak és a szaduceusok veszekedését. A három párton kívül szembe kellett nézmem a zendülésre mindig kész és a zürzavarból hasznot húzó, gátlástalan és züllött népséggel.

Jézust a főpap elé hurcolták és halálra ítélték. Ekkor történt az, hogy Kaifás főpap egy cseles betérjesztést nyújtott be. Foglyát elküldte hozzám hogy megerősítsem ítéletét és jóváhagyjam a kivégzését. Azt válaszoltam neki, hogy mivel Jézus galilei volt, az ügy Heródes jogszolgáltatása alá tartozott, és megparancsoltam, hogy vigyék Jézust oda. A körmönfont Tetrarka alázatosságot színlelt és a Császár helytartója iránti hódolatát, ünnepélyesen hangoztatva, Jézus sorsát kezembe adta. Hamarosan úgy nézett ki a palotám, mint egy otromlott fellegrvár. Percről percre nőtt a zavargók száma. Jeruzsálemet elárasztották a názáreti hegyekből jövő tömegek. Mintha egész Judea a városba özönlött volna.

A feleségem gallus volt, aki azt tartotta magáról, hogy a jövőbe lát. Sírva és lábaim elé dobva magát mondta:

- Vigyázz, vigyázz ne bántsod ezt az embert, mert ő szent. Látomásom volt róla mult éjjel. A vizen járt, a szelek szárnyán repült. Beszél a viharral és a tó halaival: mindenki engedelmeskedett neki. Azt láttam, hogy a Hebron hegy zuhataga vérrel áradt, a Császár szobrait fekély fedte, a belső palota oszlopai összedültek és a napot gyászlepel fedte mint sírboltban a vesztaszüzet.. Ó, Pilátus, ebből rossz véged lesz. Ha nem akarsz hallgatni feleséged esdekléseire akkor, reszkess a Római Szenátus átkától, reszkess a Császár rosszallásától.

Ekkorra már, a márvány lépcsők roskadva nyögtek a sokaság súlya alatt. Visszahozták elém a Názáretit. Örömtől követve, átmentem a bírósági terembe, és szigorú hangon megkérdeztem az emberektől, hogy mit akartak.

- A Názáreti halálát- volt a felelet

- Milyen bűnért?

- Istent káromolt, megjövendölte a templom pusztulását, Isten fiának, a messiásnak és a zsidók királyának nevezi magát.

- A római igazságszolgáltatás az ilyen törvénysértést nem bünteti halállal – szóltam.

- Feszítsd meg őt! Feszítsd meg őt! – ordította a kérlelhetetlen csöcselék. A feldühödött tömeg üvöltése a palotát alapjaiban rengette meg.

A hatalmas sokaság közepette csak egy valaki volt nyugodt, a Názáreti. A sok hiábavaló kísérlet után, hogy életét megmentsem a könnyörtelen üldözőinek dühétől, arra az egyetlen lépésre szántam rá magam amelyről azt hittem, hogy megmentheti életét.

Azt javasoltam, hogy mivel ilyen alkalmakkor szokásaik szerint szabadon szoktak bocsájtani egy foglyot, bocsássák szabadon Jézust, hogy Ő legyen a bűnbak ahogy mondták, de ők azt mondták, hogy Jézust meg kell feszíteni. Szóltam hozzájuk cselekedeteik következetlenségéről és a törvényeikkel való összeegyeztetlenségről, rámutatván, hogy semilyen bűnügyi bíró nem mondhat ítéletet egy bűnös felett, ha nem böjtölt egy egész napot át, hogy az ítéletbe a Hetvenek tanácsának bele kell egyyezni, hogy az ítéletet hozó testület elnökének aláírása szükséges, hogy a bűnösön nem lehet az ítéletet végrehajtani elítélésének napján, és hogy a következő napon az ítélet végrehajtásának a napján a Hetvenek Tanácsa köteles felülvizsgálni az egész bírósági eljárást, meg azt, hogy törvényeik szerint egy zászlós posztot kellett állítani a bíróság ajtaja elé és egy másikat onnan nem messze lóháton, aki a bűnös nevét és bűnét, és tanuinak nevét kikiabálja és megkérdezi, hogy van-e olyan személy aki mellette akar tanuskodni, hogy a vesztőhely felé vezető úton a a fogolynak joga van háromszor megfordulni és védelmére új dolgokat felhozni. Ezeket mind felhoztam a védelmére azt remélvén, hogy ezek az érvek előtt fejet hajtanak., de csak tovább ordították:
- Feszítsd meg őt! Feszítsd meg őt!.

Ezek után, azt remélvén, hogy ez kielégíti őket, megparancsoltam, hogy Jézust korbácsolják meg. De ez csak növelte a dühüket. Ekkor egy mosdótálat hozattam és a zajongó sokaság előtt megmostam kezeimet, tanusítván, hogy az én ítéletem szerint a Názáreti Jézus semmi olyant nem csinált ami halált érdemelt volna, de mind hiába. Ezek a nyomorultak az életét szomjuhozták.

Polgáraink zavargásaiban szemtanuja voltam a sokaság dühödt haragjának, de semmi nem volt ahhoz hasonlítható amit ma láttam. Igazán azt lehet mondani, hogy a pokol minden démonja Jeruzsálemben adott egymásnak találkozót. A tömeg mintha nem is járt, hanem szárnyra kapott volna, kavargott, örvénylet gomolygott, önmagába visszaverődő hullámokként viharozva, az Előljáróság bejáratától egészen a Cioni hegyig, üvöltő ordítózással, rikácsolással és bömböléssel amilyent mi soha nem hallottunk a Pannonia zendülések idején, vagy a fórum előtt zürzavarokban.

A nap fokozatosan elsötétült mint a téli félhomály, mint a nagy Julius Cézár halálakor volt. Ugyancsak március idusa volt. Én, a lázadó tartomány állandó kormányzója, a palotatermem oszlopának dűlve, át meg át gondoltam azt szörnyű hangulatot amint ezek a tartarusi (római istenek alvilága. ford.) szörnyetegek vonszolják az ártatlan Názáretit a kivégzésre. Körülöttem minden elhagyatott volt. Jeruzsálem kiokádta magából lakóit a Gemonica felé vezető temető kapuján. Elhagyatottság és szomorúság

érzése lett úrrá rajtam. Az őrségem a lovassághoz csatlakozott és a százados hatalom megjelenésével próbált rendet tartani. Egyedül maradtam és megtört szívem arra figyelmeztetett, hogy a most történtek inkább az istenek mint az ember történelméhez tartoztak. A Golgota felől nagy ordítás hangját hozta a szél, amely mintha halandók füle által soha nem hallott haláltusa hírét hozta volna. Sötét felhők ereszkedtek a templom csúcsára és a városra telepedve mintha fátyollal vonták volna be azt. Olyan félelmetesek voltak az égen és a földön látott jelek, hogy Dionysius az áreopág tagja állítólag így kiáltott fel:

- Vagy a természet ura szenved vagy a világegyetem hullik darabjaira!

Mialatt ezek a megdöbbentő természeti események zajlottak le, szörnyű földrengés volt Alsó-Egyiptomban, ami mindenkit félelemmel töltött el és majdnem halálra ijesztette a babonás zsidókat. Azt mondják, hogy Baltazárt egy idős és művelt antiochiai zsidót halva találták az izgalom után. Nem tudni, hogy az ijedségtől avagy a bánattól halt-e meg. A Názáretinek lelkes barátja volt..

Kora éjjel után magamra dobtam a köpönyegemet, és lementem a városba a Golgotai Kapuk irányában. Az áldozat befejeztetett.

A még mindig izgatott, de a rosszkedvű, szóttalan és elkeseredett tömeg hazafelé tartott. Aminek tanúi voltak, rémülettel és büntudattal töltötte el őket. Láttam a kis szakaszomat gyászos hangulatban elvonulni, a zászlós a bánat jeléül fátyollal betakarta a sasát, és hallottam amint némely zsidó katona számomra ismeretlen különös szavakat mormolt. Mások olyan csodákról beszéltek mint ami gyakran a rómaikat sujtotta az istenek akaratából. Néha a férfiak és nők egy-egy csoportja megállt majd visszapillantva a Kálvária felé mozdulatlan maradt mintegy valami újabb, baljós előjelre várva.

Szomorúan és elgondolkodva tértem vissza a Praetoriumba. Amint felmentem a lépcsőkön, amely még mindig a Názáreti vértől volt foltos, egy alázatos testtartású, idős embert és mögötte álló több könnyező rómaikat pillantottam meg. Lábaimhoz vetette magát és keserűen zokogott. Fájdalmas egy idős embert sírni látni, és a szívem csordultig lévén a bánattal, noha nem ismertük egymást, együtt sírtunk. Valójában úgy tűnt, hogy igen sokan voltak a tömegben akik igen közel voltak a síráshoz. Soha nem voltam ilyen végtelen undornak tanuja. Akik elárulták és eladták, akik ellene tanuskodtak, akik ordították hogy „Feszítsd meg Őt! Feszítsd meg Őt! Vére rajtunk! - eliszkoztak mint a gyáva korcs ebek és ecettel mosták a fogaikat. Az mondják, hogy Jézus tanította a feltámadást és a halál utáni különválást, (test. és lélek, Ford.) és ha ez így van, akkor biztos vagyok, hogy ebben a hatalmas tömegben kezdődött.

- Atyám – szóltam hozzá, miután érzelmeimnek újra ura lettem – ki vagy és mit kívánsz?

- József vagyok Arimathea-ból – felelte – azért jöttem, hogy térden állva kérjelek. engedd meg, hogy a názáreti Jézust eltemethessem.

- Kérésed teljesítem – mondtam neki és ugyanakkor Manliusnak megparancsoltam, hogy vigyen magával katonákat, hogy felügyeljenek arra nehogy az elhantolást meggyalázzák.

Egy néhány nap múlva a sírboltot üresen találták. Tanítványai kikiáltották, szerte az országban, hogy Jézus feltámadt halottaiból amint megjövendölte. Ez még nagyobb felfordulást okozott mint a keresztrefeszítés. Hogy mi benne az igazság nem tudom biztosan, de utána nyomoztam a dolgoknak és így Te magad is megvizsgálhatod, hogy lásd, hogy hibás vagyok-e, amint Heródes előadja.

József saját kriptájában temette el Jézust. Hogy számított-e arra, hogy Jézus feltámad, avagy azt tervezte, hogy vágat magának egy másikat, nem tudom megmondani. A temetés utáni napon egy pap jött a Praetoriumba és mondta attól tartottak, hogy a tanítványainak az a szándéka, hogy Jézus testét ellopják és elrejtik és aztán majd úgy tesznek mintha feltámadt volna, mint ahogy azt megjövendölte és amiről ők tökéletesen meg voltak győződve. Elküldtem a királyi őrség kapitányához (Malcushoz) azzal, hogy mondja meg neki, hogy vigyen magával zsidó katonákat és helyezzen el annyit a sírbolt körül amennyire szükség van, így aztán, ha bármi is történik önmagukat hibáztathatják és nem a rómaikat.

Amikor a nagy riadalom támadt az üresen talált sírbolt miatt, még mélyebb aggályaim voltak mint valaha. Magamhoz hívtam Malcust aki elmondta, hogy hadnagyát Ben Ishamot és száz katonát helyezett el a sírbolt körül. Elmondta, hogy Isham és a katonák nagyon meg voltak rémülve attól, ami azon a napon reggel történt. Magamhoz hívtam Ishamot aki, amennyire visszaemlékszem, a következő eseményekről számolt be nekem. Azt mondta, hogy körülbelül a negyedik őrség kezdetén egy tompa és szépséges fényt láttak a sírbolt felett. Először arra gondolt, hogy az asszonyok jöttek Jézus testét bebalzsamozni szokásaik szerint, de nem tudta megérteni, hogy miként jutottak keresztül az örökön.. Míg ezekre gondolt, íme a egész hely világos lett és temetési ruházatukba öltözött holtak tömegével lett tele a környék. Úgy tünt, hogy valamennyien izgatottan, öröm mámorban úszva ujjongtak a magasból és mindenfelé soha nem hallott szépségű zene hallatszott, és a levegő Istent dicsőítő hangokkal volt teli. Ekkor mintha a föld megingott és úszott volna, úgy, hogy, ő hirtelen annyira megsédült és elgyengült, hogy nem tudott a lábán megállni. Azt mondta, hogy a föld szinte kiúszott alóla, a józan esze elhagyta úgy, hogy nem tudta mi történt. Megkérdeztem, hogy milyen állapotban volt amikor magához tért. Azt felelte, arccal lefelé fordulva a hasán feküdt. Megkérdeztem, hogy nem tévedhetett-e a fényt illetően. Nem a napkeltét látta-e? Azt mondta, hogy először ő is arra gondolt, de egy kőhajításnyira teljes sötétség uralkodott, és aztán meg emlékezett rá, hogy túl korai volt a napkeltére. Megkérdeztem, hogy a szédülése nem abból támadt-e, hogy felébresztették és túlságosan hirtelenül kelt fel, mivel ez néha ezzel járt. Azt mondta,

hogy nem ébresztették fel és nem aludt egész éjjel, mert halálbüntetés lett volna a sorsa ha szolgálatban elalszik. Azt mondta, hogy hagyott néhány katonát aludni időnként. Néhányan aludtak is akkor. Megkérdeztem tőle, hogy meddig tartott a jelenet. Azt mondta, hogy nem tudta, de úgy gondolta, hogy majdnem egy órát. A nappali fény vetett véget neki. Megkérdeztem, hogy odament-e a sírbolthoz miután magához tért. Azt mondta, hogy nem, mert félt, s hogy mihelyest a váltás megérkezett valamennyien a körleteikbe mentek. Megkérdeztem, hogy vajjon a papok kihallgatták-e őt. Azt mondta, hogy igen. Azt akarták, hogy mondja azt, hogy földrengés volt, meg azt, hogy elaludtak, és kínáltak neki pénzt, hogy mondja azt, hogy a tanítványok jöttek és ellopták Jézust, de ő nem látott tanítványokat, hogy nem tudta, hogy a holttest eltűnt mindaddig amíg nem mondták meg neki. Megkérdeztem, hogy mi volt a magán véleménye azoknak a papoknak akikkel beszélt. Azt mondta, hogy némelyik azt gondolta, hogy Jézus nem ember volt, hogy nem volt emberi lény, hogy nem volt Mária fia, hogy nem ugyanaz volt akiről azt mondták, hogy a betlehemi szűztől született, hogy ugyanez a személy már járt a korábban földön Ábrahámmal és Lóttal, sokszor és sok helyen.

Úgy tűnik nekem, hogy, ha zsidó elmélet igaz lenne, ezek a következtetések helyesek, mivel összhangban vannak ennek az embernek az életével, amit úgy barátok mint ellenségek ismernek és tanúsítanak, mert kezében úgy bánt az elemekkel mint fazekas az agyaggal. Vízet borrá, halált életre, betegséget egészségre tudott változtatni, le tudta csillapítani a tengereket és elcsendesíteni a vihart, halakat hívott magához amelyek szájában ezüstpénz volt. Na már most, ha ő mindezeket és sok mást is meg tudott tenni és meg is tett, amint a zsidók valamennyien tanúsítják, - és ez volt az ami az ellenségeskedést támasztotta ellene - soha nem vádolták büntetssel sem törvényszéggel, senkinek nem tett rosszat, és mindezeket a tényeket ezrek ismerik, ellenség és barát egyaránt, én majdnem kész vagyok rá, hogy azt mondjam amit Manlius mondott a keresztnél: „ez valóban az Isten fia volt “

Most pedig nemes Uralkodó, ez a tényállás az ügyben amennyire azt meg tudtam állapítani, és fáradságot nem kíméltem, hogy a jelentést teljessé tegyem, hogy elbírálhassd az egész magatartásomat, mivel ahogy hallom, az Antipater sok rosszat mondott rólam ez ügyben. Nemes Uralkodómat hűségemről biztosítva és jó kívánságaimat küldve, maradtam legalázatosabb szolgád,

Poncius Pilátus.

